

Arrest

nr. 202 127 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, die van Belgische nationaliteit is, op 21 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat L. ZWART en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 17 december 2016 naar België, dit via Frankrijk. Hij is in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd visum kort verblijf. Hij wordt vergezeld van zijn moeder, broer en zus. Het is verzoekers vader die de visumaanvragen voor hen heeft ingediend. Verzoeker werd na aankomst in België in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die verviel op 16 maart 2017.

1.2. De heer S.S. wordt op 9 februari 2017 door de Dienst Voogdij aangewezen als voogd van verzoeker.

1.3. De heer S.S dient op 20 juli 2017 ten behoeve van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die op 22 november 2017 aan de voogd ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.¹

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer S. van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven¹ de genaamde H.S. [...] binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

X Artikel 7, alinéa 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort nr MS7141561 afgeleverd op 11/06/2014 en geldig tot 11/06/2019 voorzien van een Frans visum afgeleverd op 27/05/2016 en geldig tot 26/05/2019 voor een periode van 90 dagen. Hij is eveneens in het bezit van een aankomstverklaring die vervallen is sinds 16/03/2017. Op 27/12/2016 werd betrokkene aangemeld aan bureau MINTEH door de gemeente. Hij bood zich aan op onze diensten op 12/01/2017 ten einde geregistreerd te worden als niet-asielzoeker. Op 09/02/2017 werd er door de Dienst Voogdij een voogd aangesteld.

De voogd heeft op 20/07/2017 een aanvraag ingediend voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen. Hij stelt in zijn aanvraag dat betrokkene hier wordt opgevangen door zijn Belgische tante R.R. (OV-nr: [...]), die al jaren een oplossing probeert te vinden voor betrokkene. Ze ondersteunde de jongen emotioneel en stopte hem af en toe wat geld toe. Voorts zorgde ze er ook voor dat hij tijdelijk bij haar ouders kon verblijven in Marokko. Uiteindelijk zag ze in dat dit niet de gepaste opvang was. Voor zover S. zich herinnert heeft hij een slechte relatie met zijn ouders. Zijn vader is alcoholicus en zeer agressief. Van jongs af aan werd S. door hem gekleineerd en mishandeld. Zijn moeder is depressief en niet in staat om voor hem te zorgen. Ook zij zou volgens betrokkene regelmatig geslagen worden door zijn vader. De ouders leven gescheiden - doch zijn nog getrouwd. Zijn vader zou ook nog regelmatig thuis over de vloer komen. De jarenlange mishandeling heeft diepe wonden geslagen. S. is tweemaal van huis weggelopen en heeft 2 zelfmoordpogingen ondernomen. De jongen vindt het moeilijk om over zijn leven te praten en heeft daarom een brief geschreven aangaande de situatie in Marokko. Hij is ook in begeleiding bij Solentra. De voogd voegt bij zijn aanvraag volgende documenten toe: een kopie van het paspoort van betrokkene, een acte de récognitif de Kefala, een brief van betrokkene, een kopie van de identiteitskaart van zijn tante en een schoolattest. In toepassing van artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 werd betrokkene, samen met de voogd uitgenodigd voor een gehoor op 07/09/2017. Hij verklaart dat zijn tante Sabah hem naar België bracht omdat hij in Marokko niet goed leefde. Ze besloot dat hij bij haar moest komen wonen om zodoende ook hier zijn studies af te maken. S. stelt dat hij problemen had met zijn ouders. Ze zijn beiden ambtenaar. Zijn vader woont, waar hij werkt en komt slechts sporadisch naar huis. Er waren geen vaste tijdstippen waarop hij naar huis kwam. Het was een beetje zoals hij er zin in had. Deze was zeer streng voor hem. Hij dronk ook veel en sloeg hem. Zijn moeder is depressief en neemt medicijnen. Zijn tante S., die in Marokko op bezoek was - stelde voor dat hij bij zijn grootouders langs moederszijde zou gaan wonen. Daar heeft hij 2 jaar gewoond en liep er ook school. Zijn grootouders waren heel aardig maar ze zijn oud en volgens betrokkene niet capabel een jongere te begrijpen. Ze wilden vroeg gaan slapen en wilden naar de moskee gaan omdat dit een gewoonte is. Daarna is hij terug bij zijn ouders gaan wonen. Hij volgde nog een half jaar school alvorens naar België te komen. Hij is samen met zijn moeder, broer en zus naar België gekomen. Zij keerden echter terug en betrokkene bleef bij zijn tante. De tante voegt toe dat ze graag wil dat S. bij haar blijft zodat hij zijn studies hier kan afwerken. Hij voelt zich goed bij haar. Als ze

garanties heeft dat het goed met hem gaat en hij zijn diploma heeft, mag hij doen wat hij wil. Hij mag van haar ook terugkeren naar Marokko. Ze ziet een groot verschil tussen de jongen die bij haar is aangekomen en de jongen die hij nu is. Hij heeft ook een goede band met haar kinderen. In eerste instantie willen we opmerken dat betrokkene naar België reisde met een C visum, een toeristenvisum. Toen hij hier aankwam op 17/12/2016 werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 16/03/2017.

Daarnaast, is uit opzoeken via onze visadatabank gebleken dat er niet alleen voor betrokkene een visumaanvraag werd ingediend maar voor het volledige gezin met het oog op een familiaal bezoek en een verblijf in Hôtel Le Dervois - 7 Rue Auddifred in Montier En Der- 52220 in Frankrijk (dienaangaande verwijzen wij naar de resultaten van de opzoeken gebundeld in het administratief dossier, dd. 03/08/2017: Min/resultaat opzoeken — stuknummers: 59972707, 59972676, 59972645, 59972615, 59972747 alsook stuknummer 59973050 en de website: <http://hotelledervois.bloaspot.be/>). Bij het verstrijken van de geldigheid van zijn aankomstverklaring keerde hij echter niet terug naar zijn land van herkomst, hetgeen een inbreuk is op de bepalingen van de visumreglementering en de algemene bepalingen aangaande migratie.

Wat betreft de voorgelegde Kefala waarin de ouders de zorg voor hun zoon overdragen aan de tante, kunnen we vaststellen dat dit document onderzocht werd door de Dienst Voogdij en dat deze in België geen rechtsgeldige waarde als dusdanig heeft. Dienaangaande wenst bureau MINTEH ertevens de aandacht op te vestigen dat dit document werd opgesteld dd. 02/02/2016 en aldus voor de ingediende visumaanvraag. Dit is dus een duidelijke indicatie voor een gepland vertrek uit Marokko waarvan op voorhand geweten was dat de visumreglementering niet gerespecteerd zou worden. Hiermee rekening houdend is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat. Rekening houdend met de bovenstaande elementen, met de verklaringen van betrokkene en deze van zijn tante en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Marokko. Vooreerst stellen we vast dat het verzoek tot afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen.

Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen en/of op ernstige wijze te staven dat de duurzame oplossing conform art 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 noodzakelijk bestaat uit een verblijf in België en dat er geen andere oplossing te overwegen valt. Aldus, conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Marokko bij de ouders, H.J. en R.B.. Deze zijn gelokaliseerd en geïdentificeerd.

Hoewel betrokkene verklaart dat zijn ouders gescheiden leven en zijn vader in [...] woont, waar hij ook werkt, stellen we vast dat op de kefala-akte en in de visumaanvraag voor het volledige gezin volgend adres wordt opgegeven: [...]. De ondertekende verklaring van de ouders waarin zij de toestemming geven voor een verder verblijf hier, voldoet niet. Betrokkene stelde dat zijn vader slechts sporadisch thuis is. Op de vraag waarom hij dan niet bij zijn moeder kon blijven antwoordde hij dat zij medicijnen neemt. Dat de moeder last zou hebben van haar zenuwen en depressief is, berust opnieuw volledig op verklaringen waarvoor geen bewijs geleverd wordt. Bovendien ontslaat dit haar niet uit haar ouderlijke macht en verantwoordelijkheid om de zorg voor haar zoon op te nemen. Dit te meer gezien zij klaarblijkelijk wel nog steeds capabel is in te staan voor twee andere en nog vrije jonge kinderen. Uit opzoeken op facebook is gebleken dat betrokkene een profiel heeft: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100008187370618> Er werden ook twee profielen gevonden voor zijn moeder: https://www.facebook.com/bouchra.rafi.1238?fref=pb&hc_location=profile_browser en <https://www.facebook.com/profile.php?id=100011775751896&pnref=friends.search> Desondanks het feit dat betrokkene beweert met beide ouders een heel slechte band te hebben, laten deze opzoeken Bureau MINTEH toe in te schatten dat deze stelling niet correct is, zeker wat betreft de band met zijn moeder (Wij verwijzen hierbij naar de printscreens van de profielen gebundeld in het administratief dossier, dd. 11/08/2017: Min/resultaat opzoeken - documentnummer 60087983). Het argument dat er zich in het huishouden familiale problemen voordeden, met name het alcoholprobleem en de mishandeling door zijn vader alsook de depressie van zijn moeder, rechtvaardigt geenszins een migratie naar België. Dienaangaande merkt bureau MINTEH op dat er geen enkel objectief bewijs wordt geleverd die deze verklaringen ondersteunen.

Betrokkene heeft zelf verklaard dat hij van de mishandeling nooit aangifte heeft gedaan bij de politie, of andere instantie en/of verzorging heeft toegediend gekregen door een dokter. Er worden geen objectieve bewijzen voorgelegd dat dergelijke hulp gevraagd werd en desgevallend niet kan/zal geboden worden. Op de vraag of hij ooit werd opgenomen in een ziekenhuis, antwoordde hij eveneens

negatief. Met betrekking tot deze verklaring verwijzen wij naar zijn brief waarin hij zijn familiale situatie uitlegt. In deze brief stelt de jongen dat hij tot 2 maal toe een zelfmoordpoging heeft ondernomen: een poging om zich te verhangen met zijn veters en door javel te drinken. Dienaangaande verwijzen wij naar de website van het antigifcentrum (<http://www.antiqifcentrum.be>) waar de symptomen van het inslikken van een verdunde en geconcentreerde oplossing van javel uitvoerig worden beschreven. Dat betrokkene na het drinken van javel geen beroep heeft gedaan op een dokter of zich aangemeld heeft in een ziekenhuis, is ongeloofwaardig. Het is daarnaast ook duidelijk dat betrokkene over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt die desgevallend hulp en bijstand kunnen verlenen bij zijn opvang, zoals dit in het verleden reeds gebeurde. Hij heeft bij zijn grootouders langs moederszijde gewoond, R.M. en F., in [...].

Betrokkene stelt het adres niet te kennen niettegenstaande hij er toch 2 jaar heeft gewoond en school heeft gelopen. De stelling dat hij er nooit buitenkwam en dat de schoolbus hem voor de deur kwam oppikken en na school terugbracht, is geen plausibele verklaring om het adres van zijn grootouders niet te kennen. Dat de ouders over beperkte financiële middelen zouden beschikken wordt op geen enkele manier op een objectieve wijze bewezen. Ze zijn beiden tewerkgesteld als ambtenaar. Dat betrokkene niet kan meedelen waar zijn ouders als ambtenaar tewerkgesteld zijn; is op zijn minst héél bevreemdend.

Ondanks het feit dat hierdoor bureau MINTEH geen concrete inschatting kan maken van de beschikbare financiële middelen van het gezin; mag man redelijkerwijs aannemen dat zij gezien hun functie over een redelijk inkomen beschikken volgens de algemene standaard in Marokko. Daargelaten, deze verklaarde beperkte financiële middelen ontdoen de ouders geenszins van hun ouderlijk gezag noch van hun verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene. De gedane verklaringen van de tante, sterken enkel het vermoeden dat de enige motieven waarom betrokkene naar België werd gebracht van economische aard zijn. Dit lijkt bovendien niet overeen te komen met de gedane bevindingen via facebook (Wij verwijzen hierbij naar de printscreens van de profielen gebundeld in het administratief dossier, dd. 11/08/2017: Min/resultaat opzoekingen - documentnummer 60087983). Het blijkt niet dat het hoger belang van het kind vereist dat het gescheiden leeft van zijn ouders omdat zij over bescheiden middelen beschikken en dit vormt aldus geen motief ernstig genoeg om een migratie naar Europa te verantwoorden. Wij verwijzen bij dit alles naar het arrest van de RvV 165950 van 08/05/2015 dat oa. stelt: socioeconomische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind. Een terugkeer naar Marokko betekent dus geenszins een schending van artikel 3 IVRK. Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RvV dat dit artikel (en haar général comments) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Arrest RvV165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socioeconomische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien". Deze artikelen van de wet voorzien niet in de toekenning van een machtiging tot verblijf omwille van problemen van economische aard en/of met het oog op betere toekomstperspectieven of met het oog op het volgen van onderwijs of kaderend in een verder verblijf bij een familielid, desgevallend bij zijn tante. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980. De financiële middelen dewelke de zorg en opvang van betrokkene hier in België impliceren, kunnen desgevallend overgemaakt worden aan de ouders in Marokko teneinde de zorg en opvang van betrokkene aldaar te garanderen; een noodzakelijk verblijf in België van betrokkene om die reden, kan dus niet aannemelijk worden gemaakt.

Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Marokko bij zijn familie een niet te herstellen en ernstig nadeel voortvloeit, integendeel, een terugkeer naar Marokko komt tegemoet aan artikel 20 IVRK waarbij gesteld wordt dat bij het bepalen van het hoger belang rekening dient gehouden te worden met "the child's ethnîe, religious, cultural and linguistic background".

Uit al hetgeen hieraan vooraf blijkt dat betrokkene in Marokko over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en men kan niet stellen dat er op een aannemelijke wijze wordt aangetoond dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, namelijk een noodzakelijk verblijf in België. Rekening houdend met de vrij recente aankomst van betrokkene in België en aldus de beperkte duur van haar verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit van artikel 8EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij zijn ouders gewoond en

geleefd heeft en dus weegt het privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België bij de "tante" niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten met zijn ouders en de rest van familie.

Aldus, Conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie. In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten. "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel tot terugbrenging volgens verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet „*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht. Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van voormelde verdragsbepalingen, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten. Daarenboven vormt de bestreden beslissing tevens een antwoord op de door de voogd van verzoeker geïnitieerde verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing omvat derhalve meer dan een loutere vaststelling dat verzoeker zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Elk redelijk mens ziet in dat verzoeker wel degelijk belang heeft om op te komen tegen een beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag negatief werd beoordeeld. Verweerder kan bezwaarlijk van de Raad verwachten dat hij hem volgt in zijn denkpatroon dat een vreemdeling wel een verblijfsaanvraag kan indienen op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet, doch geen belang heeft bij het bestrijden van een beslissing die deze verblijfsaanvraag ongunstig beoordeelt.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, kan dan ook niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, §1, 61/14, 61/17 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3, §2, 4° van de Programmawet van 24 december 2002, Titel XIII – Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: de Programmawet), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eerste Onderdeel:

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: " De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te verwijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165j.

Aangezien tegenpartij verplicht is om zorgvuldig te werk te gaan en ervoor moet zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen.

Dat de bestreden beslissing alleen melding maakt van Artikel 7, eerste lid §2 van de wet van 15.12.80, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996.

Dat verzoeker van mening is dat de juridische aspecten van zijn dossier ontbreken.

Aangezien verzoeker een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is.

Dat er dan ook gezocht moet worden naar waar de duurzame oplossing ligt voor S..

Dat verzoeker, zoals zijn voogd menen dat de duurzame oplossing in casu in België ligt.

Dat artikel 7, eerste lid §2 van de wet van 15.12.80, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 ongepast is voor de huidige situatie met name omdat deze artikel het "bevel om het grondgebied te verlaten" betreft en niet het "bevel tot terugbrenging" die voorzien wordt door artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8.10.81 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de gekozen rechtsgrond illegaal is en in tegenstrijd is met artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8.10.81 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die voorziet dat: "Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38."

Dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 118 K.B. en met artikel 61/18 van de wet van 15.12.80 die voorziet dat:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om: - hetzij een bevel tot terugleiden af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document"

Dat er dus sprake is van schending van artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit;

Tweede Onderdeel:

Aangezien de voogd van de minderjarige op 20.07.2017 een aanvraag voor machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Dat de jonge S. en zijn voogd uitgenodigd werden voor een verhoor op 07/09/2017;

Aangezien tegenpartij aangeeft dat de "ouders" van S. gelokaliseerd en geïdentificeerd zijn.

Dat de moeder en vader van verzoeker vreemd genoeg niet werden ondervraagd;

Dat Rvv dd 15.01.15 heeft aangegeven dat de opvang van de "ouders" niet gewoon kan verondersteld worden maar dat er concrete elementen moeten voorliggen voor een adequate opvang (Rvv 15.01.15 nr. 136.353);

Dat tegenpartij niet zorgvuldig te werk is gegaan nu zij de vader en moeder van verzoeker niet ondervraagd heeft en zich baseert op onvolledige informatie om de betwiste bijlage 38 te motiveren;

Dat het past de bestreden beslissing nietig te verklaren;

Aangezien tegenpartij aangeeft dat er niet alleen voor betrokkene een visumaanvraag werd ingediend maar voor het volledige gezin;

Dat S. niet degene is die de visumaanvraag heeft ingediend;

Dat hij niet weet voor wie een visum werd aangevraagd;

Dat hij wel gezegd heeft dat hij uit Marokko vertrok met zijn moeder, broer en zus;

Dat de Kefala inderdaad werd opgesteld voor de ingediende visumaanvraag maar dat dit niet bewijst dat de duurzame oplossing voor S. in Marokko ligt;

Aangezien tegenpartij onderstreept dat het onmogelijk is dat verzoeker Javel gedronken heeft zonder hierna naar het ziekenhuis te gaan;

Dat het antigif centrum onderstreept dat: "verdunde oplossing: de inname van een kleine hoeveelheid is niet gevaarlijk. Het kan leiden tot milde symptomen van misselijkheid, braken en buikpijn." (<https://www.antigifcentrum.be/huishouden/bleekwater>)

Dat verzoeker wenst aan te geven dat noch zijn vader noch zijn moeder het belangrijk vonden om S. naar een dokter te brengen;

Dat er in casu sprake is van ware verwaarlozing;

Dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de ouders de ten laste neming, verzorging en opvoeding op zich "willen en/of kunnen" nemen, noch dat er sprake is van een aangepaste opvangstructuur (Rvv dd. 08.05.2015 nr. 145.087; a contrario Rvv dd 14.09.2015, nr. 152.423);

Dat de "ouders" ook duidelijk verkiezen dat hun zoon in het buitenland verblijft;

Dat het degelijk blijkt dat de duurzame oplossing voor S. in België ligt;

Dat het past de brestrede beslissing nietig te verklaren;

Aangezien het aan de verzoekende partij is om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen en na te gaan in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn;

Dat wat betreft de opvangvoorzieningen tijdens de parlementaire werkzaamheden het volgende werd onderstreept: "Met FOD Buitenlandse Zaken werd een protocol gesloten, waardoor aan de instanties van het land van herkomst een verzoek om inlichtingen kan worden gericht, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de toestand ter plaatse niet kan verifiëren. Die inlichtingen, die kunnen worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren, hebben tot doel na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn" (Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet begeleide minderjarige vreemdeling, verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het openbaar ambt, Doe. Pari., Kamer, 2010-2011, n°53-0288/007, p. 14);

Dat tegenpartij in casu stelt dat "bureau MINTEH geen concrete inschatting kan maken van de beschikbare financiële middelen van het gezin";

Dat verzoekende partij van mening is dat er geen opvangmogelijkheden zijn in Marokko;

Dat tijdens de parlementaire werkzaamheden werd bevestigd dat: "9...0 de gesprekspartners van FPD Buitenlands Zaken worden verzocht de elementen te beoordelen in het licht van de lokale parameters. De federale diensten houden echter ook rekening met de verklaringen van de minderjarige. Ze hechten veel belang aan de gevaren van mishandelingen en mensenhandel. In geval van argwaan wordt niet beslist om het kind terug te sturen. De economische omstandigheden zijn in geen geval het eerste criterium. Het valt wel voor dat het verblijf van het kind wordt verlengd als zijn ouders in totale armoede leven. [...] Tal van factoren spelen daarbij een rol, zoals de leeftijd van het kind, en daarom is het onmogelijk een eenduidig antwoord te geven. Het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bepaald door het belang van het kind." (Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het openbaar ambt, Doe. Pari., Kamer, 2010-2011, n°53-0288/007, p. 14).

Dat de bestreden beslissing van tegenpartij schendt ook artikel 3§2 4° van de Programmawet van 24.12.02, Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals artikel 61/17 van de wet van 15.12.80 aangezien beide artikelen voorzien dat een duurzame oplossing voor de minderjarige vreemdelingen gezocht moet worden gebaseerd op alle elementen die zich in het administratieve dossier bevinden (of zouden moeten bevinden).

Dat er sprake is van een beoordelingsfout in hoofde van de administratie in zoverre tegenpartij opvangvoorzieningen die voor S.H. zouden zijn niet grondig heeft onderzocht.

Dat tegenpartij niet de moeite heeft genomen om de ouders van verzoeker te ondervragen;

Overwegend dat Uw Raad bepaald heeft dat: « Le Conseil entend relever encore que si la circulaire précitée du 15 septembre 2005 précise que lorsque la solution durable est le retour du MENA (Mineur Etranger Non Accompagné) dans son pays d'origine, le Bureau Mineurs délivre un ordre de reconduire au tuteur, tel qu'en l'espèce, ladite circulaire précise avant tout que, par « solution durable », on entend le retour dans le pays d'origine ou dans le pays dans lequel il est admis au séjour, moyennant des garanties quant à un accueil et une prise en charge appropriée du MENA, en fonction de ses besoins déterminés par son âge et de son degré d'autonomie, soit, par ses parents ou par d'autres adultes qui

s'occuperont de lui, soit par des instances gouvernementales ou non gouvernementales. Or, en l'espèce, il ne ressort nullement de l'analyse du dossier administratif que la partie défenderesse ait initié des démarches pour rechercher la solution durable la plus adéquate pour le requérant ou s'enquérir des garanties minimales quant à son accueil et à sa prise en charge en cas de retour dans son pays d'origine. » (Arrêt CCE n°76429, 1 mars 2012)

Dat Uw Raad ook bepaald heeft dat: «Or, le Conseil rappelle que le point IV., 2., B., de la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers non accompagnés dispose notamment comme suit : « Afin de trouver une solution durable, le Bureau Mineurs cherche à connaître la situation familiale du MENA, tant à l'étranger qu'en Belgique ». La même circulaire précise, en son point I., b., qu'on entend par « solution durable » :

«- le regroupement familial;

- le retour dans le pays d'origine ou dans le pays dans lequel il est autorisé ou admis au séjour, moyennant des garanties quant à un accueil et une prise en charge appropriés du M.E.N.A., en fonction de ses besoins déterminés par son âge et de son degré d'autonomie, soit, par ses parents ou par d'autres adultes qui s'occuperont de lui, soit, par des instances gouvernementales ou non gouvernementales;

- l'autorisation de séjour illimité en Belgique, dans le respect des dispositions contenues dans la [loi du 15 décembre 1980 précitée] (...) ».

Par conséquent, le Conseil estime qu'en se bornant à faire grief aux parties requérantes de ne pas avoir étayé leurs déclarations par des éléments probants ou en jugeant disproportionné le motif pour lequel les mineurs concernés ont exposés être venus en Belgique et non crédible l'ensemble de leur récit, sans avoir, au préalable, de sa propre initiative, investigué plus avant leur situation, la partie défenderesse a méconnu son obligation de motivation formelle des actes administratifs. Elle ne pouvait, en effet, se limiter, dans la motivation des décisions entreprises, à déduire que « des garanties d'accueil, dans la mesure de ses possibilités, sont assurées par la mère » des seules déclarations des mineurs aux noms desquels avait le requérant, selon lesquelles celle-ci prend également en charge les deux sœurs de ceux-ci, sans vérifier plus avant la réalité desdites garanties d'accueil. La circonstance, relevée par la partie défenderesse dans les décisions attaquées, que les documents produits à l'appui de leur demande de déclaration d'arrivée ont été établis pendant une période à laquelle les mineurs aux noms desquels agit le requérant se trouvaient en Belgique, et la conclusion qu'elle en déduit selon laquelle cela « démontre une organisation et une volonté de départ et non une véritable fuite » et « prouve que [les mineurs en question ont] encore des contacts actifs dans [leur] pays d'origine », ne sont pas de nature à élever ce constat, dans la mesure où cette conclusion découle elle-même d'un postulat non vérifié. » (Arrêt CCE n°75677, 23 février 2012).

Rekening houdend met al hetgeen eraan voorafgaat is het onbetwistbaar dat tegenpartij het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen zoals artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Dat artikel 22 bis van de grondwet voorziet dat: "Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Dat tegenpartij beide artikelen schendt.

Dat de problemen van S. zich niet louter situeren op sociaaleconomisch vlak maar ook in het conflict met zijn vader en moeder.

Dat het in tegenstrijd met het belang van S. zou zijn om hem naar Marokko terug te brengen waar niemand voor hem zou kunnen zorgen.

Dat het verwijderen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling tegenstrijdig is met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zoals artikel 22bis van de Grondwet.

Vierde Onderdeel:

Aangezien de bestreden beslissing artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009)

Aangezien S. sinds zijn aankomst in België de langste periode van standvastigheid achter de rug heeft.

Dat hij bij zijn tante verblijft die hem steunt.

Dat hij in België naar school gaat. Hij is een zeer goede leerling;

Dat de voortzetting van het gevolgde onderwijs ook onderdeel is van het privéleven van verzoeker die beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij de situatie van S. had moeten analyseren met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het belang van nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt.

Aangezien de Raad van State in een arrest N°198.507 van 3.12.2009 onderstreept dat: «

Considérant que si 'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée et les principes de bonne administration ne sont pas applicables aux décisions juridictionnelles, le juge de l'excès de pouvoir est néanmoins tenu de vérifier la bonne application que l'autorité afaite de ces dispositions et principes, a défaut de quoi il s'expose, pour violation de celles-ci, a la cassation de sa décision par le Conseil d'État; qu'en l'espèce, dans sa requête introductive d'instance, la requérante soutenait en substance qu'en prenant l'ordre de quitter le territoire attaqué alors que sa demande d'autorisation de séjour était pendante, la partie adverse avait mal motivé sa décision en ne prenant pas en considération toutes les circonstances de la cause; que le Conseil du contentieux des étrangers, quant a lui, a considéré en substance que la délivrance de l'acte attaqué, basé sur l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, constituait une mesure de police, a laquelle une demande d'autorisation de séjour introduite auparavant ne peut faire obstacle, pour autant néanmoins qu'aucune violation d'un droit fondamental reconnu et d'effet direct en Belgique n'ait été invoquée dans la demande d'autorisation de séjour; que ce décidant, le juge administratif se méprend sur la portée de-, voire négligé les articles 62 de la loi précitée du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi précitée du 29 juillet 1991, lesquels imposent a l'administration de prendre en considération toutes les circonstances de la cause, dont l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour et les circonstances qui y sont présentées comme exceptionnelles, avant de prendre, le cas échéant, une mesure d'éloignement; qu'il résulte de ce qui précède que, prise de la violation du principe général de bonne administration qui impose a l'administration de statuer sur la base de tous les éléments de la cause, déduit de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs, [...] » (Raad van State, arrest n° 198.507 du 3.12.2009 ; zie ook, Raad van State, arrest n° 196.577 du 1.10.2009)

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de minderjarigheid of de integratie van verzoeker in België.

Dat rekening houdend met al wat hieraan voorafgaat, moet er worden vastgesteld dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat derhalve zijn voogd het bevel wordt gegeven verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij is gekomen. Verder wordt uitvoerig geantwoord op de geïnitieerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog als zou de bestreden beslissing alleen melding maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en geenszins motiveren aangaande de duurzame oplossing, mist derhalve manifest feitelijke grondslag. Verzoeker poneert dat de juridische aspecten van zijn

dossier ontbreken maar werkt dit niet verder uit. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de motivering niet afdoende zou zijn zodat hij zich er niet op kan verdedigen en toont derhalve geen schending aan van de formele motiveringsplicht. De Raad merkt in deze nog op dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing artikel 1 van deze wet schendt. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 schendt, dat bepaalt in welke gevallen de formele motiveringplicht niet geldt.

3.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de *“duurzame oplossing”* als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

3.5. In casu stelde verweerder vast dat de duurzame oplossing voor verzoeker niet in een machtiging tot verblijf in België is gelegen, doch wel in een *“spoedige terugkeer naar het land van herkomst [...] alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie”*. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet verwijst.

3.6. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van zijn middel dat de gekozen rechtsgrond van de bestreden beslissing onwettig is en dat deze beslissing in strijd is met artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet en artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit. In deze herhaalt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, de juridische grondslag van de bestreden beslissing geenszins

is beperkt tot artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zoals uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt, werd in de bestreden beslissing tevens, in overeenstemming met de artikelen 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet, een onderzoek gevoerd naar de duurzame oplossing voor verzoeker, waarbij werd aangegeven dat deze zich niet in België situeert. Verder werd verzoeker geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, doch werd – in overeenstemming met artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit – het bevel om het grondgebied te verlaten vervangen door een *“bevel tot terugbrenging”*. De loutere overtuiging van verzoeker dat het ongepast zou zijn toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad kan enkel vaststellen dat geen van de voormelde wetsbepalingen verhindert dat verweerder zich – bij het treffen van een bevel tot terugbrenging – steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hiermee wordt ook niet meer aangegeven dan dat verzoekers legaal kort verblijf dat hij had in België, verstreken is.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.7. Kernbetoog van het tweede onderdeel van verzoekers middel is dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek, waarbij niet op afdoende wijze is nagegaan of er daadwerkelijk een adequate opvangmogelijkheid voorhanden is in het herkomstland. Bijkomend gaat verzoeker in op enkele motieven die figureren in de bestreden beslissing.

3.8. De Raad wijst er vooreerst op dat niet ter discussie staat dat verzoeker – vergezeld van zijn moeder, broer en zus – naar België kwam met een toeristenvisum en dat de door hem voorgelegde Kefala, waarin de ouders de zorg van verzoeker overdragen aan zijn tante, reeds werd opgesteld vóór de ingediende visumaanvraag. Verweerder geeft aan dat deze elementen een indicatie vormen voor een gepland (langdurig) vertrek uit Marokko. Verweerder concludeert op basis van deze gegevens dat verzoekers situatie *“met de nodige omzichtigheid”* wordt beoordeeld. Door louter te stellen dat verzoeker niet degene is die de visumaanvraag heeft ingediend en dat hij niet weet voor wie een visum werd aangevraagd, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat verweerder – in het licht van voormelde gegevens – met de nodige omzichtigheid te werk gaat. Waar verzoeker aangeeft dat het enkele gegeven dat de Kefala is opgesteld voor de visumaanvraag nog niet bewijst dat de duurzame oplossing in Marokko ligt, wijst de Raad erop dat iets dergelijks ook niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Verweerder stelde enkel dat voormelde omstandigheid – tezamen met het gezamenlijk ingediende toeristenvisum – ertoe noopt dat het onderzoek met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd.

3.9. Waar verzoeker verder aangeeft dat hij het vreemd vindt dat zijn ouders niet werden ondervraagd, wijst de Raad erop dat nergens in de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet een verplichting voor verweerder kan worden ontwaard om dit in alle omstandigheden te doen. Verzoeker noch zijn voogd hebben bovendien gedurende het onderzoek naar de duurzame oplossing verzocht dat de ouders zouden worden ondervraagd door verweerder. In deze doet de voogd, overeenkomstig artikel 11, §1, eerste lid van de Programmawet van 24 december 2002, nochtans *“alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige”*. Nergens in het verzoekschrift brengt verzoeker bovendien bijkomende elementen aan, die aan het licht zouden zijn kunnen komen middels een gehoor van de ouders. Verzoeker toont dan ook niet aan in welke mate dit gehoor een ander licht op zijn situatie had kunnen doen schijnen.

3.10. Er kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder zonder meer de mogelijkheid van opvang van verzoeker door zijn ouders zou hebben verondersteld, zonder dat er concrete elementen voorliggen. Zo wordt in de bestreden beslissing concreet gesteld dat de ouders van verzoeker gelokaliseerd en geïdentificeerd zijn, dat ze blijkens de voorgelegde Kefala op hetzelfde adres blijken te wonen, dat blijkens opzoekingen op Facebook verzoeker een goede band onderhoudt met zijn moeder, dat zij nog steeds capabel is in te staan voor de zorg van haar twee andere nog vrij jonge kinderen – verwerende partij preciseert hierbij dat er geen bewijs geleverd wordt van haar depressie – en dat er alleszins ook sprake is van een uitgebreid familiaal netwerk dat desgevallend hulp en bijstand kan verlenen bij de opvang van verzoeker, zoals dit ook reeds in het verleden gebeurde. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker in het verleden twee jaar bij zijn grootouders langs moederswijze heeft gewoond en toen school heeft gelopen, alvorens terug naar bij zijn ouders te gaan inwonen om vandaar naar België te vertrekken. Aldus heeft verweerder niet zonder meer geponeerd dat er sprake is van opvangmogelijkheden in het herkomstland, doch heeft hij deze stelling onderbouwd met concrete op verzoeker van toepassing zijnde elementen. Door louter te poneren dat niet blijkt dat de ouders de opvang voor verzoeker op zich *“willen en/of kunnen”* nemen, hierbij verwijzend naar een eerdere uitspraak van de Raad, en dat duidelijk is dat deze ouders verkiezen dat hun zoon in het buitenland verblijft, kan

verzoeker bovenstaande vaststellingen niet onderuit halen. Het gegeven dat zowel verzoeker, zijn voogd als zijn ouders België als enige duurzame oplossing zien, maakt niet dat het andersluidend oordeel van de verwerende partij getuigt van een manifeste beoordelingsfout of kennelijk onredelijk dan wel disproportioneel is, noch dat dit op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

3.11. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift ook niet aan dat zijn ouders, dan wel zijn ruimer familiaal netwerk, niet bereid zouden zijn om hem op te vangen, laat staan dat hij dit zou onderbouwen met stavingsstukken. Ook de verwijzing naar de parlementaire werkzaamheden brengen de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Deze stellen ook niet meer dan dat een verzoek om inlichtingen kan worden gericht aan de instanties van het land van herkomst dat kan worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren en dat tot doel heeft na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er een huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn. De Raad verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing op dit vlak. Verzoeker betwist niet dat zijn ouders daadwerkelijk in Marokko verblijven, dat zij aldaar een huisvesting hebben en dat zij inkomsten purely uit het feit dat ze als ambtenaar zijn tewerkgesteld. Uit niets – en verzoeker betoogt dit als dusdanig ook niet – blijkt dat er sprake zou zijn van *“totale armoede”*. Wat betreft het belang dat volgens verzoeker moet worden gehecht aan de gevaren van mishandeling, verwijst de Raad naar de motieven van de bestreden beslissing op dit vlak. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling dat de aangevoerde verwaarlozing of mishandeling door zijn ouders volledig berust op verklaringen. De loutere bewering van verzoeker dat er sprake is van *“ware verwaarlozing”*, kan de overwegingen van verweerder niet onderuit halen. Verzoeker betwist weliswaar de vaststelling dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat hij javeel zou hebben gedronken zonder dat hij hiervoor naar het ziekenhuis moest gaan, doch zelfs indien deze kritiek terecht is, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het gegeven blijft immers overeind dat er geen enkel objectief bewijs wordt geleverd van verwaarlozing door de ouders m.i.v. de twee zelfmoordpogingen van verzoeker. Verweerder benadrukte in de bestreden beslissing eveneens dat er geen enkel objectief bewijsstuk wordt overgemaakt aangaande verzoekers problemen met zijn ouders. In het licht van dit totaal gebrek aan objectieve stukken, kan het niet kennelijk onredelijk worden geacht dat verweerder – mede gelet op de gehele context van verzoekers situatie – de duurzame oplossing niet in België situeert. In de bestreden beslissing geeft verweerder immers als context mee dat de Kefala die dateert van vóór de indiening van de visumaanvraag, de legale binnenkomst met toeristenvisum waarbij verzoeker vergezeld is van familieleden, alsook de verklaringen van verzoekers tante die graag wil dat verzoeker hier blijft om zijn studies af te werken, het vermoeden versterken dat in casu sprake is van een geplande migratie en benadrukt hij dat de artikelen 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet niet voorzien in een verblijfsmachtiging omwille van economische redenen en/of met het oog op een beter toekomstperspectief of met het oog op het volgen van onderwijs of kaderend in een verder verblijf bij een familielid. Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in.

3.12. Door verder louter arresten van de Raad te citeren, weerlegt verzoeker de bestreden beslissing evenmin. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan deze arresten ten grondslag lagen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

3.13. Waar verzoeker nog meent dat er sprake is van een schending van artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, §2, 4° van de Programmawet van 24 december 2002, die volgens hem voorzien dat rekening moet worden gehouden met alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden of zouden moeten bevinden, wijst de Raad erop dat hij in de aangehaalde bepalingen niet leest wat verzoeker erin leest. Alleszins herhaalt de Raad dat niet blijkt dat verweerder onzorgvuldig is opgetreden in deze, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. Verzoeker voert in het derde onderdeel van het middel een schending aan van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Hij betoogt dat *“de problemen [...] zich niet louter situeren op sociaaleconomisch vlak maar ook in het conflict met zijn vader en moeder”* en dat het *“in tegenstrijd met de belangen van S. zou zijn om hem naar Marokko terug te brengen waar niemand voor hem zou kunnen zorgen”*. In deze verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd gesteld. Hieruit is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het, gelet op de concrete omstandigheden van zijn zaak en gelet op het gebrek aan enig objectief bewijs ter ondersteuning van zijn verklaringen, kennelijk onredelijk is dat verweerder de voorgehouden problemen met zijn ouders niet aanneemt als reden om de duurzame oplossing in België te situeren. Verzoeker beweert

wel maar toont niet aan dat in Marokko niemand voor hem kan zorgen. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verweerder zich bij zijn oordeel heeft laten leiden door het belang van het kind. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van de artikelen 22 en 22 bis van de Grondwet blijkt dan ook niet. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, wordt deze niet nader uitgewerkt, waardoor het onderdeel op dit punt onontvankelijk is.

Het derde onderdeel van het middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. Waar verzoeker in het vierde onderdeel van zijn middel een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, blijft hij in gebreke op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling werd geschonden. Dit is derhalve onontvankelijk. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, werd hieromtrent in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk gemotiveerd. Zo werd gesteld: *“Uit al hetgeen hieraan vooraf blijkt dat betrokkene in Marokko over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en men kan niet stellen dat er op een aannemelijke wijze wordt aangetoond dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, namelijk een noodzakelijk verblijf in België. Rekening houdend met de vrij recente aankomst van betrokkene in België en aldus de beperkte duur van haar verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij zijn ouders gewoond en geleefd heeft en dus weegt het privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België bij de "tante" niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten met zijn ouders en de rest van familie.”* Door louter te stellen dat hij sinds zijn aankomst in België de langste periode van standvastigheid achter de rug heeft en dat hij verblijft bij zijn tante die hem steunt, toont verzoeker niet aan dat de afweging inzake artikel 8 van het EVRM onredelijk of disproportioneel is. Verzoeker verwijst nog naar zijn scholing, doch in de bestreden beslissing werd gesteld dat hij in het verleden in de mogelijkheid is geweest – zowel gedurende zijn verblijf bij zijn grootouders, als bij zijn ouders – in Marokko naar school te gaan. Verzoeker betwist dit niet en toont niet aan dat hij niet de mogelijkheid zou hebben om de scholing in zijn herkomstland verder te zetten. Waar verzoeker verwijst naar de *“inmenging”* in zijn privéleven, wijst de Raad erop dat het in casu geen weigering van de verderzetting van een toegekend verblijf betreft, zodat er geen sprake is van een *“inmenging”*. Verzoeker kan verder niet in alle ernst voorhouden als zou de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met zijn minderjarigheid. Verzoekers minderjarigheid vormt immers het uitgangspunt van de bestreden beslissing. Verder werd tevens rekening gehouden met een eventuele integratie, doch werd hieromtrent gesteld verzoeker slechts vrij recent in België is aangekomen, waarbij het privéleven dat hij hier heeft opgebouwd, niet opweegt tegen datgene dat hij kan verderzetten in zijn herkomstland. De loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State – dat geenszins betrekking heeft op een bevel tot terugbrenging – volstaat evenmin om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Het vierde onderdeel van het middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond

3.16. Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA